

שואל ומשיב | הרב יהורם חדד שליט"א

שאלה: זקן בגיל 70 שעלה באוטובוס האם חייבים לפנות לו את המקום ולהשאיר בעמידה **תשובה** כתב בשבת הלוי ח"ב סימן קי"ד שהחייב לקום בזמן הוא קימה שיש בה הידור אם כן היה צריך לעמוד ואחר כך יכול לשבת אבל הידור לא מקיים שהוא יושב והזקן עומד ולכן צריך לפנות את מקומו ואף שהגמרא אמרה שבמקום שיש חסרון כיס לא חייב לקום פה אין חסרון כיס שהמחיר בישיבה ועמידה זהה ועוד בעינין שיהיה חסרון כיס כעין ביטול מלאכה והכא אין פה [וכן פסק בהליכות עולם כי תצא סי"ה שכל זמן שהזקן עומד אינו יכול לשבת] לגבי נשים הוא מחלוקת גדולה ודעת האר"י זייע דאין לעמוד, ע"כ נראה דבסתם אשה אין בכוחנו לחייב עמידה (ובהליכות עולם פסק לחייב לקום גם מפני אשה)
וזלת נשים מעוברות וכיו"ב, לא מפני מצות קימה לבד אלא דלפעמים גם מצטערות הרבה בעמידה ואיכא מצוה ולפעמים איכא גם מפני הסר ומקל עיקשות פה ולזות שפתי, וגם בדרך הלכוה של אדם ניכר אם חכם הוא, [ובהליכות עולם פסק ממידת חסידות ראוי לעמוד ולפנות [והכלל הוא דההכס וירא אלקים עושה הכל לקדש שם שמים ולהאב אותו על הבריות, ועל כיו"ב נופל מליצת לשון רבינו יונה ביסוד התשובה: ״ולא יעזוב לפי כחו אפילו פסיעה אחת״. ועיין חשוקי חמד ב"מ לא ויש בזה ואהבת לרעך כמוך וגמילות חסד

הנושא ונותן באמונה נכסיו מתברכים

כִּי מֵעַט אֶשְׂרֶךְ הִנֵּה לָךְ לִפְנֵי וַיִּפְרָךְ לָרֹב
איש אמונות רב ברכות

כותב הרמב"ם הלכות שכירות (פ' י"ג ה"ז) כדרך שמוזהר בעה"ב שלא יגזול שכר עני ולא יעכבונו כך העני מוזהר שלא יגזול מלאכת בעה"ב ויבטל מעט בכאן ומעט בכאן ומוציא כל היום במרמה אלא חייב לדקדק על עצמו בזמן שהרי הקפידו על ברכה רביעית של ברכת המזון שלא יכרך אותה. וכן חייב לעבוד בכל כחו שהרי יעקב הצדיק אמר כי בכל כחי עבדתי את אביכו'. לפיכך נטל שכר זאת אף בעולם הזה שנאמר (**בראשית ל-מג**) "ויפרך האיש מאד מאד" הרמב"ם כותב שיעקב אבינו זכה לעושרו בזכות יושרו של יעקב אבינו אף על פי שלבן הרשע היה רמאי גדול וכפי שכתוב וכתלף את משכורתיו עשרת מונים דהיינו מאה פס רימה לבן את יעקב, החליף את לאה ברחל, והחליף את ההסכם בכבשים ועוד למרות זאת יעקב היה ישר ולכן זכה לכל העושר הזה

כתב המאירי במסכת יומא דף כב :
"לעולם יהא אדם נאמן בכל עסקיו, ולכל אדם. וכל שיעשה כן, יהא בטוח שנכסיו מצליחים, כמו שאמרו (נדה ע ע"ב): הרוצה להתעשר - יתעסק באמונה, ולא אמר יתעסק באמונה לחבור, אלא לכל אדם בשעולם. ואף במשלי החכמים אמרו: היושר - הכנת העושר. ואף על פי שמדת הנאמנות משובחת בכל אדם, וכל אדם צריך לה, מכל מקום מי שהוא ממונה פרנס על הציבור, צריך שיהא מעוטר במידה זו עד תכלית, שלא תהא פרצה קוראתו".

ובמסכת נדה אמרו, מה יעשה אדם ויתעשר ירבה בסחורה וישא ויתן באמונה, ובמדרש משלי אסמכוהו אקרא איש אמונות רב ברכות ואף להעשיר לא יקה, הנושא ונותן באמונה נכסיו מתרביץ והקדוש ברוך הוא מוזמן לו פרנסתו מפני שבני אדם בוטחין באמונתו ויהיה ממונם מצוי אצלו תמיד, ולא די לו שיתפרנס מן האמונה אלא שנקרא צדיק שנאמר וצדיק באמונתו יחיה.

מובא במסכת שבת (דף לא) אמר רבא בשעה שמכניסים אדם לדין אומרים לו (שאל ונתת באמונה קבעת עתים לתורה עסקת בפו"ר צפית לשועה פלפלת בחכמה הבנת דבר מתוך דבר מתוך כל השאלות השאלה הראשונה היא האם נשאת ונתת באמונה

בספר יוסף ואמץ כותב סיפור שראיתי בספר מוסר, באדם אחד שפתח חנות מסחר, וקודם שהתחיל לעבוד בה, הלך לרב לבקש ממנו עצה להצלחה וברכה: והרב אמר לו: הברכה היא: א, ב, ג, ד, מבקש העצה לא הבין כוונת הרב, הסביר לו הרב: שזה נוטריקון א- ב אמונה ברכה, דהיינו שאם יהיה נושא ונותן באמונה יזכה לברכה. ג-t, נוטריקון גזל לדול, דהיינו שאם הוא לא ישמור עצמו ח"ו מגזל, סופו שיהיה לו דלות רחמנא ליצלו. וזהו רמז הכתוב: "איש אמונות רב ברכות", דהיינו שמי שמתנהג במשאו אמונה ובאמונה, וזכה לברכה ברכות. וכאמרו.

מסופר בנמרא ברכות (דף ה.) על רב הונא שהיה מגדולי האמוראים שהחמיצו לו ארבע מאות חביות יין, הצטער מאוד. נכנסו לבקרו חבירו החכמים ואמרו לו שיבדוק במעשיו אולי נהג באיזה ענין שלא כהוגן. אמר להם: וכי אני חשוד בעניינם ? ! אמרו לו: וכי הקב"ה אומר בעיניך שמעניש סתם בלא סיבה?! אמר להם: אדרבה, אם יש מי שמעו משוה לא טוב עלי, שיודיע לי ואתקן. אמרו לו: שמענו שכבודו לא נותן את כל החלק המגיע לאיריסו בזמירות הפחף. אמר להם: הוא כולל גונב לעצמו חלק הרבה, לכן אני מפחית משכרו. אמרו לו: וכי בול זאת נחשב לך שגם אתה גונב ממנו. אלא תתן לו אתה את החלק המגיע לו, ואם תרצה תתבע אותו אחר כך על גניבתו. אמר להם רב הונא: אני מקבל עלי את דבריכם וחוזר בי. עשה הקב"ה נס ונהפך החומץ צורה לין. ויש ואמרים שהתייקר החומץ ועלה לדמי מחירו של

מילי בדחיותא: אבן חלילי הועמד לדין בבית המשפט, שאל אותו המשפט, שאל אותו המשפט: האם נקנסת בעברי כן, ענה אבו חלילי, לפני חמש שנים נקנסתי על ראהו במקום אסור. ומה היה מאז? שאל השופט, אמר אבו חלילי: מאז לא התראתי.

רבה לפני שלמד לחכמים אמר **דבדיחותא ובדחי רבנן לסיוף ישב באימה ופתח בסוגיא [שבת לז:**

נכתב לעורך לב המעיינים לבדו לא למעשה

החל **הפסד** **עצום** **שתיקן** **זאת חזר לו כל כספו**

וכתוב בספר חסידים סי'**** **תתרס"ב ז"ל**, מי שנשא ונותן באמונה נותנים לו שכר גם על משא ומתן שלא בא לידו לפי שאם היה בא לידו היה עושה באמונה, ואף אם נעשה עני ואינו נושא ונותן נותנים לו שכר כאילו היה עוסק ועושה באמונה וכן לכל דבר ולאחר מיתה כמו כן וכו' ע"כ.אפילו גוי, המרמה אותו, אינו רואה ברכה בעמלו

כתב בספר חסידים (אות תרס"א) שאלו שהרוויחו כספים מטעויות של גויים, לא ראו ברכה בעמלם, ונכסיהם ירדו לטמיון ולא הניחו אחריהם ברכה. ולעומתם אלו שקידשו את ה' והחזירו כספים של גויים שהגיעו אליהם בטעות, גדלו והעשירו והצליחו, והניחו יתרה לעולליהם.

מובא בנאר הגולה סי' שמח ט"ה **וסי' רלא סי"ב** ב מילקוט שמעוני אמרו רבותינו שאותם אנשים שגזלו או עשקו גויים לבסוף פשטו את הרגל ולא נשאר להם מאומה מכל רכושם ולעומת זאת מי שנהג עם הגויים ביושר לבסוף התעשר וזכה לקדש שם שמים ולכן אסור לגנוב או לגזול מגוי אפילו דבר פגוע ערך וכן אסור להטעות את הגוי. למשל, לבלבל אותו בחשבון כך שיחשוב שעליו לשלם יותר ממה שצריך. וכן אם קנה היהודי מהגוי דבר מה בהקפה, והגוי שכח שיהודי חייב לו כסף, חייב היהודי לשלם לו שיש חשש שמא יגרם חילול ה', שאולי יתברר לגוי שטעה ויתרעם על היהודי שלא תיקנו, במצב כזה חובה על היהודי להעמיד את הגוי על טעותו ולקבל התשלום המגיע לו

מובא בספר חסידים סימן תתרס"ב מעשה באדם שנפטרו לו לא עלינו בניו ובנותיו ושאל לרב מדוע קרה לו כך שכל ממונו הלך לחתניו ולכלותיו אמר לו הרב שמא רימית בני אדם אמר לו אותו אדם חס ושלום אלא שהיה מסחר עם גוי אחד ורימיתו אותו באופן קבוע ועכשיו הוא נפטר ומאו שנפטר רבי מזיל אמר לו הרב כל הצער הזה שגרם לך והפסד הממון הוא משום שרימיתי את הגוי זה וכשנפטר הוא קטרג עליך ומקטרג עליך כל הזמן בשמים ולכן אתה סובל את הצער הזה וכל הפסד ממון זה

כותב הרבצ"ג על הפסוק במעילי (פ"כח, כ) איש אמונות רב ברכות . איש שמתעסק באמונה בפנימיות ובדעות הוא רב ברכות מצד יושרו יצילו כחפצו ומצד דבקות בש"י

משערי קדושה ח"יב ש"ד וַאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָנוֹס לַבְּרָכָה אֵישׁ אַמּוֹנוֹת רַב בְּרָכוֹת זֶה הַנוֹשֵׂא וְנוֹתֵן פְּאֵמוּנָה שְׁנֵךְסִיו מְתָרְבִּיס וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזַמֵּין לוֹ פְּרָקְטוּן וְכוּי וְלֹא עוֹד אֶלֶא שְׁנֵקְרָא צַדִּיק שְׂפָאֲמֹר (חבוקק ב') וְצַדִּיק פְּאֵמוֹנָתוֹ תִּהְיֶה וַאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָנוֹס לַבְּרָכָה תְּרַיִ"ג מְצוֹת הֵן וְכוּי וְבָא בְּחִבּוּק וְהַעֲמִידֵן עַל אֶחָת שְׂפָאֲמֹר (שם) וְצַדִּיק פְּאֵמוֹנָתוֹ תִּהְיֶה:

מסופר בתנא דבי אליהו רבה (איש שלום) פרשה טז סיפר אליהו הנביא שאמר לו אדם , רבי מעשה היה בי, שמכרתי לגוי מחצה, אמר לי אתה וא-להים אשר בשמים יודע על מדה על מחצה, אמר לי אתה וא-להים אשר בשמים יודע על מדה שאת מודד לי, מתוך שמדדתי לו וחסרתיו שלש סאין של תמרין, לאחר מיכן נטלתי את המעות ולקחתי בהן כד אחד של שמן, והחתתי במקום שמכרתי התמרים לגוי, נקרע הכד ונשפך השמן והלך לו, אמרתי לו, בני הכתוב אומר, לא תעשק את רעך (ויקרא י"ט י"ג), רעך הרי הוא כאחך, ואחך הרי הוא כרעך, הא למדת, שגזל הגוי גזל, ואין צריך לומר אפילו של אה, ומתוך שהקב"ה ראה את בני אדם בעונותיהן שהן עושקין וגוזלין וחומסים זה וזה, חזר ופירש בקבלה על ידי יחזקאל כל בוזי הכהן, ואבוי כי עשק עושק וגזל אח (יחזקאל י"ח י"ח). לעומתו המתנהג ביושר וזוכה לברכה במעשה ידיו

בעזה"י

פרשת ויצא

כל מה שעושה ה' הכל לטובה

וַתְּהִר עוֹד וְתִפְלָד בֶּן וַתֶּאֱמַר: "הַפַּעַם אֹודֶה אֶת יְיָ, עַל כֵּן קָרְאָה שְׁמוֹ יְהוֹדָה, וַתְּעַמְד מִלְּפָנָיו.

"אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי : "מיום שברא הקב"ה את עולמו, לא היה אדם שהודה לקב"ה, עד שבאה לאה והודתו, שנאמר : "הפעם אודה את ה'". (ברכות ז.)
מאמר זה לכאורה תמוה, שהרי אדם הראשון הודה לקב"ה ואמר : "טוב לְהָדוֹת לַיְי וּלְזַמְר לְשִׁמְךָ עֲלֵינוּ", ומלכי-צדק הודה לקב"ה על נצחונו של אברהם במלחמת המלכים ואמר : "בְּרוּךְ אַל עֲלֵינוּ, אֲשֶׁר מָגַן צְרָףּ בְּיָדְךָ", ואברהם אבינו לימד את כל העולם היהדות לה' כאשר היה מכניס אורחים ולימד אותם לברך ולהודות לקב"ה שמשלו הם אוכלים. א"כ מה מיוחד בהודאתה של לאה? ועוד קשה, מדוע לא הודתה לאה כבר בעת לידת בנה הראשון?

ראיתי בשם מרן הרב עובדיה שיש מי שתירץ שלאה הראשונה שקראה לבנה על שם הודיה, כל פעם שתקרא לבנה תיזכר בחסד זה שעשה לה הקב"ה שנתן לה שבת נוסף על כולם [שידעו ברוח הקודש שיולדו י"ב שבטים והיו ארבע אמהות ג' לכל אחד וכקבלה ד' בנים הודתה לה!]

הגר"י פ"שר הסביר את הגמרא שאין הכוונה שלאה היא הראשונה שהודתה לקב"ה על הטובות והחסדים שעשה לה אלא שכונת הגמרא היא, שלאה היתה הראשונה שהודתה על הרע! במשך כל ימיה, סבלה לאה ייסורים רבים, בתחילה ייעדו אותה להיות אשתו של עשיו הרשע. היא הרבתה בתחינות ותפילות שאלי כן הושפלה על ידי לבן אביה, שהכניס אותה לחופה במקום רחל, בלא ידיעתו של יעקב, וזה סבל נורא להיתן ליעקב בעל כורחו מבלי להיות רצויה. גם אחרי שילדה לו שלושה בנים, עדיין לא היתה אהובה. כמו רחל וכמו שכתוב ויאהב את רחל מלאה אך כל זה היה רק עד שנולד יהודה, כי משנולד יהודה, שהיה בנה הרביעי, בזה היא זכתה לחלק גדול יותר משאר האמהות. כי היו ארבע אימהות ידעו ברוח הקודש שייולדו רק י"ב שבטים כמובא ברש"י והיא ילדה ארבעה במקום שלושה. כאשר ראתה שנולד לה בנה הרביעי, אז היא הבינה שהכל באמת היה רק לטובה, וכל הייסורים היו לטובתה. יהיה לה משתלם לסבול ולהיות שנואה, כיוון שהבינה שבזכות הייסורים היא זכתה לחלק גדול יותר משאר האמהות.

לכן היא אמרה: "הפעם אודה את ה'!" - "אני מודה לך ה', על כל הצער שהיה לי. הכל היה כדאי בשביל שיצאו ממני ארבעה בנים, שמהם תצא הכהונה-לוי והמלוכה-יהודה אני מודה לך הקב"ה על כל הייסורים! עכשיו אני מבינה שהכל היה רק לטובה לאה גם בזמן ייסוריה תמיד הודתה לקב"ה גם אם לא הבינה מדוע אלא שעכשיו כשראתה שיכות הייסורים זכתה לעוד שבת בישראל ועוד שבט המלוכה הלב שלה גאה ומתה על ייסוריה וקראה לבנה יהודה על שם הודאתה לקב"ה ובה היא הראשונה שידעה להודות לקב"ה על כל צרותיה לאה לימדה אותנו שצריך להודות לקב"ה בכל מצב, גם על הטובה וגם על מה שלא נראה כך, כי למעשה הכל מאת ה', וכל מה ש'הי עושה הכל לטובה, וכן אמרו במשנה: "חייב אדם לברך על הרעה (בשמחה ובטוב לבב) כשם שמברך על הטובה", כי גם מה שנראה לנו כדבר רע, למעשה הוא חלק ממשוה טוב או שממנו עתידה לצמוח טובה וישועה.

נפסק בשו"ע סימן רל' סי"ה לעולם יהיה אדם רגיל לומר כל דעביד רחמנא לטב עביד או רואים רק חלק קטן מתמונה לא תמיד או זוכים לראות את כל התמונה אבל תמיד הכל לטובה. **מעשה יהודי שהיתה לו חנות** בשוק מתנה יהודה בירושלים. אמנם השכירות הייתה גבוהה מאוד, אולם בשל המיקום הטוב של החנות, ההכנסות היו גבוהות מאוד, הרווחים היו יפים והעסק היה משתלם. יום אחד, מישהו פתח מולו חנות בדיוק כמו שלו, ומאז המכירות שלו הלכו וירדו, עד שהוצאות היו יותר גדולות מאשר הרווחים ולא היה יכול להתפרנס מהחנות. הלך היהודי לגר"ב שמואלי שליט"א וסיפר לו כל מה שהיה. הוא היה מרוגז מאוד מכל העניין וכעס על אותו יהודי שקיפח את פרנסתו. הרב ניסה להרגיע את העומד מולו ואמר לו: "מה קרה לך?! היהודי הזה לא עשה לך כלום, אין אדם נוגע במוקך לחבור, זה לא הוא, זה הקב"ה שעשה לך וזה לטובה".

היהודי שאל את הרב מה לעשות, והרב אמר: "הכל לטובה, תסגור את החנות ותפתח במקום אחר במקום בו השכירות זולה יותר. אולי לא תרוויח כמו בעבר, אבל לפחות תהיה לך פרנסה.

עליך ליצא את הגזרה באהבה". אך עשה כעצת הרב ופתח חנות היהודי יצא מהרב מתוסכל, וְעָשָׂה חֲנוּת שִׁפְתָהּ הַיְתֵהּ במקום אחר, ליד שכונת 'מאה שערים'. מעל החנות שפתח היתה גרה זקנה בודדה, ובעל החנות ריחם עליה, דיבר אתה, עודד אותה וגם היה דואג לה ועוזר לה בכל מני דברים.

תחילת חגיגות

4808

שיאת שבת

5818

רבינו חסד

5851

לספר הקב"ה

אחת, כי היא רוצה לספר לו משהו חשוב. אותו יהודי, שהיה עייף ותשוש לאחר יום עבודה, חשב בהתחלה לסרב אך לבסוף הסכים ועלה אליה לביתה. הזקנה סיפרה לו את סיפור חייה, שלא היה מעניין במיוחד ובעל החנות כמעט נרדם. לבסוף היא הגיעה לעיקר וסיפרה לו שהיה לה דוד עשיר בחו"ל, שכאשר נפטר הוריש לה חמשה מיליון דולר, והיא גלומדה ואין לה למי להוריש את זה. היא ראתה שהזו היחיד שבאמת התייחס אליה יפה והיטיב אתה במשך כמה שנים, אז היא מורישה לו את הכל. היא מבקשת רק טובה אחת - שיקנה חדר בישביה, שילמדו בו תורה ויהיה לעילוי נשמתה. הזקנה נפטרה, ובעל החנות קיבל את הירושה. הוא בא אל הרב שמואלי וביקש לקנות חדר בישביה שלו עבור הנצחה לעילוי נשמתה. הרב זיהה אותו ואמר: "האם לא היית אצלי לפני כמה שנים ואמרת לי שירדת מנכסידך?!", סיפר לו היהודי את כל המעשה, ואמר שבזכות העצה של הרב הוא זכה לעושר רב. אמר לו הרב: "רואה אתה שהכל לטובה? ה' ית' רצה להיטיב לך ולהעניק לך את הסכום שמועד לך משמים ומנצא אצל האשה הזקנה. הקב"ה טובב את הסיבות כדי שהדבר יצא לפועל, ואתה חשבת שעושים לך רע. אם לא היו פותחים מוקד חנות דומה, היית נשאר שם עד היום, מתפרנס כבוד, לא אך מתעשר".

כאשר אדם מודה לקב"ה גם על מה שנראה רע, מתוך אמונה שהכל לטובה, בזה הוא מושך על עצמו חסד ורחמים עצומים. כאשר אדם מתפלל ומבקש מהקב"ה, ולפעמי יש קטרוג ובודקים אם באמת מגיע לו, אך כאשר אדם מודה ומשבח לקב"ה, בזה לא יכול להיות קטרוג כי הוא אינו מבקש כלום, משמים רואים זאת והוא מקבל שפע של ברכה וישועה, כי רוצים לגמול לו על תנינו. האדם המודה לקב"ה גם על הרעה - מתפעלים ממנו בשמים: (עפ"י שעריו בתודה)

חמנתו של הקב"ה היא אין סופית כפי שאנו רואים בבריאה הנפלאה וזה רק קצה מחכמת ה' ועד היום לא מבינים את כל הבריאה המופלאה אזי אנו יכולים להבין את דרכי ה' נדע תמיד שהכל לטובה

הכושי חטף מידה את הבקבוק וכך בנה ניצל

ומעשה במשפחה עניה מניו יורק, שהבן היה חולה מאוד עם חוס גבוה, והאישה ביררה על רופא מסויים ונודע לה שהוא טוב אבל יקר, אבל בכל זאת ביקשה אותו שיבוא בדחיפות לביתה, והרופא בדק את החולה ואמר שהוא במצב של סכנה, והוא צריך תרופה מסויימת ובלעדיה הוא עלול למות. והרופא סקר במבטו את הבית, וראה את הצלחת, ואמר לאישה התרופה הזו יקרה מידי ואולי לא תוכלי לעמוד בנטל, לכן תנסי לקחת את בנך לבתי החולים. אבל האישה שראתה מבן ריכטי עניני שבית החולים לא לא המענה הנכון, ורק התרופה תעזור, אמרה לרופא תרשום לי בבקשה מירשם לתרופה, אני אנסה את התרופה. והרופא אמר שהא מוותר על התשלום שהוא ראוי לקחת עבור ביקור בית, וכתב לה את המירשם. והאישה רצה במהירות אל הרוקח שנמצא במרחק של חצי שעה מביתם, והראתה לרוקח לא המירשם, והסתכל בה הרוקח ואמר לה: זו תרופה מאוד יקרה ואני לא מוכונן לערוב את כל החומרים עד שאני רואה את הכסף. וכאשר שמעה האשה את הסכום, כמעט ונתעלפה, ואמרה לה: תשמע, אין לי כסף, אבל אני מוכנה לעבוד אצלך. והאיש אמר לה באמת המנקה התפטרה אתמול ואני צריך מנקה, התשלום יהיה אם תחתמי לי חתמה בלא להסס כי חיי בנה יקרים לה מאוד. והאיש החל במלאכה ורקח את התרופות אחת בשניה,

והביא לה את הבקבוק הנוזלי, והאישה יצאה לדרכה כי כל רגע חשוב, אלא שאמרה שזדי לקצר את הדרך היא תעבור דרך השכונה של הנשים, שאמנם זה קצת מסוכן, אבל הזמן דוחק, אבל על הדרך הזו נאמר 'קצרה וארוכה', כשלפתע הגיח לו כושי ענקי וחסם את דרכה, ואמר לה: אני רוצה את כל הכסף שלך! והאשה התחננה על נפשה באמרה שאין לה שום כסף, והכושי לא נכנע ושאל מה זה הבקבוק הזה זה כנראה משקה טעים מאוד והאשה מתחננת ואומרת שזו התרופה לבנה ואין היא טעימה כלל. אבל הכושי חטף את הבקבוק מידה ופתח את הפקק והחל לשותות את המשקה עד שחש לא הטעם הנורא וירק מהמשקה על שמתלה והאשה לא התייאשה ובצער רב חזרה לרוקח שוב וסיפרה לו את הכל ואמרה נביא לי את השטר אמר לה הרוקח אני משתתף בצערך אבל את צריכה למלאות את חובתך ולעבוד את השנתיים וחצי במלואן, לא אמרתי שלא אעבוד אמרה האשה אבל תן לי את השטר והוא הביא לה, ובמקום שנתיים וחצי חתמה האשה 5 שנים, כי היא רוצה עוד בקבוק. והנה האיש הרוקח ראה את הנוזל על בגדה, ועמד כלא מאמין, ואמר לה: תדעי לך שהכושי הזה את חייבת לו תודה כיון שאני התבלבלתי והרכבתי לך חומר רגיל בטעות, ואם בנך היה שותה מזה היה מת מיד! ועכשיו אני ארכיב לך את החומר הנכון אבל אני מבקש שלא תגלי זאת לאיש כי יקחו לי את הרשיון, ובתמורה קרע הרוקח את השטר ואמר לה לכי לשלום.
והתרופה ריפאה את הילד והוא יצא בשלום ושמו של הילד הוא הרב משה שרר ז"ל שהיה יו"ר אגודת ישראל בארה"ב והוא סיפר שאמו אמרה לו שסיפור זה ילווה אותך לכל החיים דווקא הכושי שחטף את התרופה והרגישה חוסר אונים, זה הביא את הישועה ואמר שמכאן למד באופן מוחשי את דברי רבי נחמן מברסלב שאין יאוש בעולם כלל וכשהיה צריך להלחם כדי שיכולו לשלוט שחיתיה כשרה למרות שעמד הכל להיכשל ולא להצליח וגנד כל הסיכויים הצליח לבסוף להכשיר את השחיתיה

שבת שלום ומבורך!!!

